Ч. 227. Субота 22 (9) жовтня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краевого сойму. — Обмежене числа італіяньских епіскопів. — Скоропостижна смерть чорногорского міністра справедливости. — З поля війни.)

На засіданю сойму в середу відчитано насамперед внесеня і інтерпеляциї а між тим: внесене пос. Поточка в справі годівлї овець, кіз, кріликів і пчіл, а відтак інтерпеляцию того самого посла в справі невиконуваня закона о піяньстві; дальше інтерпеляциї посла Крамарчика в справі фарбованя соли для худоби і дра Олесницкого в справі трудностий у веденю торговлї ставлених селянам калуским староством і в справі якогось надужитя староства в Товмачи.

З порядку дневного відослано звіт Видїлу краевого в справі підвисшеня запоруки краю для вкладок в галицкій касі ощадности до суми 100 міліонів корон — до комісиї банкової. — Справу основаня реальних шкіл в Сокали, в Перемишли і Кольбушовій та школи середної в Ланцутї, відослано до комісиї шкільної.

Пос. Стояловский мотивував свої внесеня: 1) щоби Видїл краевий вплинув в дорозї адміністрацийній на громади, щоби они ставили доми громадскі, де би містила ся канцелярия громадска і хата для засїданя ради громадскої; — 2) щоби правительство завело на зелїзницях четверту класу; — 3) щоби у ваґонах III кляси були заведені умивальні та щоби за відповідною оплатою можна дістати місце до спаня а уряджене ваґонів спальних взяло в свій заряд; 4) щоби при поспішних поїздах на зелїзници Краків-Підволочиска були бодай два ваґони III-ої кляси.

В дальшім ходї засїданя признав сойм потребу будови павільону ізоляцийного, дому господарского, трупарнї і ледівнї при шпитали в Стрию і уповажнив Видїл краевий до затягненя позички в тій висотї, яка покаже ся потрібна на покрите половини коштів будівель. Так само ухвалено відбудувати погорівший шпиталь в Золочеві на сто лїжок а на покрите коштів має Видїл краевий затягнути позичку.

Папа Пій X. постановив, як зачувати, обмежити число італїяньских епіскопів а то як зі взглядів на ощадність так і на відносини політичні. Доси був такий звичай, що епіскопи деяких епархій мусїли бути іменовані кардиналами. Папа однакож хоче змінити той звичай і іменувати кардиналами лиш тих, котрі на то справдї заслугують. Ся реформа вийшла би без сумнїву в користь сьв. Колеґії, хоч число участників зменшило би ся. Однакож, як кажуть, ся реформа стрічаа великі трудности.

В Чорногорі помер скоропостижно тамошний міністер справедливости Шаулич по обідї спожитім у князя. Шаулич належав до партиї поступовців в Чорногорі і був одним з тих, що найбільше домагав ся заведеня реформ поступових, а в послїдних часах наставав дуже на то, хоч на дармо, щоби всїм тим людям, котрі вже від кількох лїт сидять у вязници за політичні провини, виточено раз слїдство. Князь чорногорский рішучо тому спротивив ся. Смерть его викликала у его приятелів підозріне, що він умер внаслїдок отроєня. Жінка помершого, своячка чорногорскої княгинї, приняла дуже нерадо князя, котрий прийшов зложити їй особисто своє сочувство. Все то разом дало причину до чутки, що князь чорногорский рішив ся покликати лїкарів з Відня, щоби они зробили обдукцию тїла і виказали причину смерти. Білградска ґазета „Штампа“ доносить тепер, що родина помершого домагала ся обдукциї, але князь тому рішучо спротивив ся і тїло поховано без попередної обдукциї лїкарскої. Кілько єсть правди чи видумки в сїй справі, годі знати, але чутка та викликала серед чорногорских еміґрантів велике огірчене.

Під Мукденом трохи притихло, хоч ходить чутка, що там заносить ся на нову битву.

Злодійка.

(З ческого — Франт. Герітеса.)

Більше як двайцять лїт минуло від часу, як я відвідав Корсику. Певне, що від тодї богато там мусїло змінити ся. Гадаю, що тепер вже й зелїзниця переходить по при Монте Ротондо, через чаруючу долину Рестонїки. Але вже тодї хто хотів пізнати Корсику а дістати ся до середини краю, мусїв держати ся здалека від доріг, котрими їздили чужинцї.

На дорозї між Сартеною а Боніфаціо. Далеко довкола ніякого міста, ні найменшого сільця; лише два домики: господа — але тут на боцї не було й слїду, що зраджував би людске єство. Лиш прогнані, бідні, що укривають ся в полях і котрі не мають ніякого иншого притулку, як зьвірина, що ховає ся по печерах. Ми не стрітили нікого, ні душі людскої — лиш вистріл роздав ся раз десь далеко серед макових піль. Вже вечеріло, коли ми прибули до Понте Ст. Джованні. До тої громади належать кілька домиків, що лежать розсїяні в долинї маловидної річки. Ми задержали ся перед гостинницею, зараз за мостом, від котрого називає ся місце віста. На Корсицї, в серединї краю, нема ще звичаю, що гостя в гостинници приймають пани у фраках, кланяють ся, дзвонять і відбирають від него клунки, не виходить також грубий чоловічок з широкими плечима і в округлій шапочцї, що з вічливим усьміхом подає табакирку. Нікого не було видко; ніхто нами не журив ся.

В стайнях, що стояли отвором, було кілька мулів і добрих корсиканьских коний, доказ, що в заїздї були гостї. Ми поупинали наші голодні, потомлені конї в стайни побіч других і пішли до середини. Тут сидїло ціле товариство, яких двайцять кремезних, бородатих, понуро глядячих мужчин, в старих витертих одежах, в ширококрисих кінчастих капелюхах на головах, з короткими люльками в ротї. Той образ подібний був до того понятя, яке ми мали дїтьми ще про розбійничі печери, та до описів в байках наших бабок і няньок. Під вікном, оперті о стїну, стояли рядом рушницї; кілька довгих і тонких самопалів висїло також на стїнах; один з мужчин таки не уважав за відповідне розлучати ся з своєю товаришкою і бавив ся рушницею так легко, як якою паличкою.

Ми коротко привитали ся і здоймили з себе клунки і верхну одежу. При нашім входї перервала ся очивидно розмова, ціле товариство замовкло; вся увага обернула ся на нас.

— Позвольте, панове — відозвав ся один з мужчин по хвили, коли замітив наше заклопотане, і зробив нам місце при однім з двох округлів столів. — Обід зараз буде готовий.

То був очевидячки господар. Прочі були селяни, місцеві і з околицї, з Лїґарі а навіть з Порто Веккіо, що вертали з сартеньского ярмарку, хотїли в С. Джованні переночувати. Добрі, честні люди, як ми вскорі замітили. Деякі з гостий не задержували ся довго; пожелали всїм доброї ночи, сягали за свої рушницї і ішли. Лишила ся тільки половина товариства, яких вісїм або десять мужчин; трех сїло коло нас при округлім столї, що стояв посеред великої комнати. І наш провідник приступив та не надумуючись, сїв також побіч нас.

Нам обом, мому товаришеви, купцеви із Щетина, Ґроссови і менї дано два перші, найлїпші місця; з другої сторони стола, коло вікна, лишили ся два місця порожні.

— Леді ще не вернула? — спитав господар свою дочку, молоду дївчину в темнім одїню, що так добре відповідає сивим корсиканьским скалам, і яка припадає до лиця сумовитим тамошним женщинам. Але та дївчина була цїлком инакша — она різко ріжнила ся від прочих корсиканьских жінок. Насамперед була она хороша, а Корсиканки взагалї не суть такими. Мала чисто італїяньский вид — чорне, аж синяве волосе, палкі, темні очи, хороше лице, смагляве, майже бронзове. Подібна була до матери, що походила з Італії. Отець привіз еї з Неаполя, коли вертав з виправи на коралї. Тепер був вдівцем.

— Сальвадоре вже давно дома.

Лиш він сам зрозумів ту неясну відповідь і кивнув вдоволений головою. Саме війшла якась панї, в простій практичній одежи, яку звичайно носить ся в часї подорожий. Не була вже цїлком молода, не надто хороша, але з займавими чертами лиця. Привитала ся свобідно і сїла. Я мав честь бути еї сусїдом. Поміж панею і Ґросом сїв еї муж, старший пан, поважний, по котрого виглядї кождий Італїянець на перший погляд скрикнув би: „Інґле

Зато зачинає знов Порт Артур звертати на себе увагу. Кажуть, що Японці добили ся там вже до послідної оборонної лінії і лагодять ся до нового загального атаку і хотять таки конче взяти кріпость приступом. З Чіфу і Шангаю доносять згідно, що Японці заатакують кріпость наймовірнійше 3 падолиста яко в день уродин мікада. Російска залога вежидає нетерпеливо що дня помочи від ґенер. Куропаткіна і не знає ще нічого, що єго наміренний похід єму неудав ся.

Після вістий з японьского фронту уважають там російскі атаки за акцию, котра мала крити відворот цілої российскої армії на північ. Здогадують ся, що Росияни займуть становища на північнім березі ріки Гун, скоро не підуть зараз дальше на північ. З Шнаґаю доносять, що операциї над рікою Шахо закінчили ся, а маршалок Ояма реорґанізує свою армію до дальшого походу. Ґенерал Оку мав від российських атаків дуже потерпіти.

Новинки.

Львів дня 21-го жовтня 1904.

— **Є. Е. п. Мінїстер** справ заграничних ґр. Ґолуховский виїде — як доносять з Відня — в першій половині падолиста до Скали в Галичині.

— **Народний дім в Перемишли.** Комітет будови „Народного дому“ в Перемишли оповіщує: Ділимо ся з дорогими краянами радістною вістию, що ми діждали ся своєї хати, і просимо усїх, близьких і далеких, звеличити наше сьвято отворення „Народного Дому“, бути в той день нашими гістьми. Хочемо похвалити ся перед Вами, краяни, тою нашою працею і тїшитись разом з Вами, що удала ся єї довершити. Коли побачать ті з поміж Вас, що як ми дотепер живуть в комірнім, що можна зробити без великого гроша при щирій охоті, то певно і самі наберуть відваги і небавом запросять до себе на таке саме сьвято. Щиро просимо прибути до нас 1 падолиста, бути нашими першими гістьми. В той день о год. 12 в полудне Преосьвященний епископ Константин при участи Впр. крилошан довершить Чину посьвячення, а вечером о 7 відбуде ся концерт в честь наших гостий і спільний комерс.

— **Чутка про катастрофу.** До Реки наспіла телеграма, що перевозовий корабель „Ультонїя“ фірми Кунарда розбив ся коло берегів Іспанії. На тім кораблі находило ся 2.200 еміґрантів з Австро-Угорщини, які оногди виїхали з Реки до Америки.

— **Нагороди Нобля.** Із Штокгольму доносять: Сегорічний розділ 5 нагород Нобля відбуде ся в роковини смерти жертводавця дня 10 грудня. Нагороду за найвизначнїйшу працю з области медицини має одержати проф. Кох з Берлина; нагорода в відділї фізики має припасти винахідникови телеграфу без дрота, Марконїому. Найбільший клопіт має комісия з нагородою миру, бо сей рік дуже кровавий. Наймовірнійше нагороди миру нїхто не дістане.

— **Двolїтний убийник.** В Новім Йорцї родина Робінзонів мала синка 2-лїтного і новонароджену донечку. Поки не було дївчинки, поти мати пікдувала ся синком, а коли друге мале прийшло на сьвіт, то і мати не могла вже так пестити синка як передше. В голові хлопчика блиснув тодї промінь зависти. Почав отже робити пакости сестричцї, спершу нешкідливі, а щораз дальше небезпечнї для дитини. Аж одного разу він спіймав в руки бронзову статую і розторощив сестричцї головку. Питаний о причину сего вчинку, малий розбишака відповів отверто, що від часу, як має сестричку, любов матери до него ослабла. Комісар поліциї, що слїдив ту справу, був пересьвідчений, що малий Робінзон з „повною сьвідомостию“ доконав злочину.

— **Забавили ся в війну.** В Сяніччинї лежить село Поляни суровецкі. Коли вибухла японьско-росийска війна, Поляничани поділили ся на дві партиї: одні желали побіди Росиянам а другі Японцям. Обі сторони стояли твердо при своїм і не могли погодити ся. Одного разу прийшло в корчмі до суперечки на тему, хто кого побідить, чи Росияни Японців, чи противно. Уряджено вкінци, що сторонники Росиян виберуть собі в селї 8 найбільших парубків, а японофіли 4 низьких парубчаків. Ті обі партиї мали бити ся; як випаде ся бійка, так рішить ся також війна в Манджуриї. Перед бійкою парубки з російскої партиї позаливали собі голови горівкою, японофіли за те нїчого не пили. Вислїд був несподїваний, бо чотири малі „Японцї“ тверезі побили вісьмох пяних „Москалів“, порозбивали їм колами голови і завалили хату, яка мала нїби то бути „Порт-Артуром“. Хоч ся кровава битва була добровільно уложена і відбула ся в присутности цїлого села, то прокуратория потягнула „Японцїв“ до відвічальности, а оногди відбула ся розправа перед судом в Сяноцї. Трох „Японцїв“ за їх геройство засуджено на вязницю по 3 місяцї.

— **Незвичайна** письменнича плодовитість. В Берлинї помер в 84 роцї житя повістеписатель Прайтеіс Інґрабам, славний з незвичайної плодовитости. За 31 років написав 707 романів, пересїчно 7 міліонів стрічок. В однім незвичайно плодовитім роцї написав 52 повістий, а за час чотирох ночий випродукував 12 тисяч стрічок. Інґрабам розпочав своє ремесло доперва в 53-ім роцї житя. Однако якість єго творів не стоїть в ніякім відношеню до їх скількости.

— **Помер** Яков Піпес-Поратиньский, львівский аптикар і посол до ради державної з палати торговельно-промислової, дня 19 с. м., у Відни, в 59-ім роцї житя.

зі!“ І обоє були справдї Анґлїйцями; муж і жена.

За тою парою увійшов до середини молодий, високий і стрункий Корсиканець. Здоймив з себе верхну одежу і сїв також коло стола.

— Сіньоре Сальвадоре — обернула ся до него пані — чи на завтра вже всьо приготовлене?

Замість словами відповів він рухом руки, якого не можна добре описати, а який подібний був до турецкого поздоровленя і мав значити: „Не журіть ся! Чи мене не знаєте?“

По обіді сидїло товариство дальше серед живої розмови. Анґлїєць і Анґлїйка знали кождого, сни були вже довший час в тій місцевости. Він був образований і маючий чоловік і міг віддавати ся науці. Ми довідали ся, що він вже три роки обїздить сьвіт в товаристві своєї жінки. Був в Індиї, Африцї — і случайно на своє щастє заїхав до Корсики. Очи джентельмена сьвітили ся. Він найшов тут для науки цїлий ряд нових родів хрущів і мух. Назви їх я вже позабував.

Розмова була по найбільшій части загальна. Обертала ся головно довкола наших корсиканьских вражінь і пригод. Міс Мітфорд вела перед. Она була одушевлена красотою Корсики і говорила з любовію і щиростию о єї мешканцях

— А до того — вмішав ся Ґрос жартуючи до розмови — на Корсицї може чоловікови лучити ся не одна пригода. — При тім глядів визиваючо на хорошу дочку господаря, що саме подавала на стіл сушені фіґи, родзинки і мигдали і ущипнув єї, коли она до него приступила, жартуючи в рамя; він забув ся і певне гадав, що має перед собою каварняну кельнерку своєї вітчини та видко ладив ся ще до дальших подвигів.

— Тут можуть навіть убити — замітив сухо Сальвадоре від другого кінця стола.

Мій товариш подорожи поглянув на великого, сильного мов із стали викованого мужчину і сейчас відвернув ся від молодої дївчини, удаючи, що їсть сушені овочі. Менї здає ся, що він трохи налякав ся.

— Можуть обрабувати — воркнув немов би сам до себе — обікрасти.

— Обікрасти? — перебив єму Сальвадоре з розъяренєм. — У нас, пане, ще нікого не обікрали!

Моя сусїдка налякала ся, почувши голос Сальвадора і аби уникнути дальших заміток притакнула єму.

— Я що до себе можу потвердити, що ще нїколи і нїгде не чула ся такою безпечною як на Корсицї, особливо під опікою сіньора Сальвадоре Сальвадора Полїрі'ого.

Сусїд легко почервонїв і склонив ся. Пан Ґрос побачив, що зблудив, хотів знов всьо направити і почав оправдувати ся, однак замість того, як то звичайно буває, напруженє ставало чым раз більше. І знов прийшла єму на поміч Анґлїйка, стараючи ся надати розмові жартобливий оборот.

— На Корсицї — сказала весело — я не боялась би ходити з перлами на шиї. — І не зважаючи на знаки остороги свого мужа витягнула з під кафтаника шнур перел та весело оповідала, як она слухаючи осторог в описах подорожий, держала цїлий час на Корсицї своєї перли укриті.

В тих словах була здасть ся також охота приподобати ся, бо Анґлїйка поглянула мило на Сальвадора, котрий і собі глянув палкими, аж пекучими очима на хорошу женщину.

Але в тій самій хвили обоє якось надували ся і — завстидались.

— Ходїть сюди, Тересїто — сказала міс Мітфорд до дочки господаря і обіймила єї, немов би хотїла перепросити, що на хвилю обудила в нїй єї заздрість. Здоймила перли з шиї і завісила їх Корсиканцї. — Ах, як вам з тим хорошо, Тересо! — скрикнула. — Правда Сальвадоре? Погляньте на Сіту — вашу любу Сітареллю! — додала з притиском.

Сальвадоре поглянув послушно на свою суджену — але поблїд і скоро підняв ся.

Єї темні очи глядїли жадно, пристрастно на хорошу прикрасу на єї шиї....

Вже було пізно. Деякі гості відійшли були вже перше від стола. Містер Мітфорд звернув увагу товариства, що рано треба буде вирушити.

— Поможете менї трохи при пакованю, добре? — обернула ся міс Мітфорд до Тереси, що довго не могла розстати ся з перлами, аж вкінци здоймила їх з шиї і зітхнувши подала Анґлїйцї. Пані Мітфорд пожелавши всїм доброї ночи, вийшла попід руку з чоловіком. І ми пійшли спати.

Коли ми рано обудили ся, був вже ясний день. Анґлїйска пара відїхала досьвіта. Тереса передала нам ще поздоровлене від них і — як просто сказала — від судженого. Ми блукали цїлий день з провідником, якого взяли з собою в С. Боніфаціо, по макових, полях ідучи наперед себе, куди очи несли. Незабутний день! Аж вечером вернули ми назад, пізнїйше як звичайно, бо трохи блудили.

В гостинници застали ми то само товариство, що вчера.

— Сальвадоре ще не вернув? — спитали ми Тереси.

Замість почервонїти, як я надїяв ся, она поблїдла.

— Ще нї — відповіла з видимим страхом. — А він повинен би вже давно тут бути, бо мав відвести пана Мітфорда лише до сартеньской дороги.

— Але він проводжує і панію Мітфорд — вмішав ся до розмови Ґрос; він любив дрочити ся з хорошими дївчатами.

— Коби він лише вже вернув! — скрикнула молода дївчина нетерпеливо і ми сьміяли ся з єї заздрости, хоч у мене виринула гадка, що єї неспокій має иншу причину.

Тереса була неспокійна, налякана. Кождої хвилї дивила ся на двері і скоро лиш знадвору доніс ся який шелест, она блїдла, немов би який страх находив на неї.

Аж ось — тупіт кіньских копит — виразний тупіт; хтось приїхав і то ґальопом. Скочив на землю, навіть не привязував коня — на сходах почули ся тяжкі, скорі кроки.

Двері отворили ся, радше відскочили з лоскотом — Сальвадоре стояв перед нами.

— Що єсть? Що стало ся? — скрикнуло ціле товариство, коли він з диким поглядом, лютий, блїдий як стїна стояв перед нами; кількох з присутних вхопило навіть за рушниці.

Сальвадоре не відповідав — скочив до Тереси і вхопив єї руку; дармо силував ся говорити.

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім році фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в види переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї“ у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філіях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму цїль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиера „Днїстра“ у Львові, Ринок 10.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 21 жовтня. Виїзд австро-угорских офіцирів призначених для македоньскої жандармериї, відложено на короткий час.

Петербург 21 жовтня. Ґубернію самарску оголошено за заражену холерою.

Мадрид 21 жовтня. Чутка о занедужаню короля есть неправдива.

Вашінґтон 21 жовтня. „Associated Presse“ уповажнена есть заперечити чутку, мов би Сполучені держави наміряли предложити свое посередництво в российско-японьскій війнї.

Вашінґтон 21 жовтня. Державний департамент вручив тутешному заступникови российскому протест Японії против уживаня хіньских мундурів российскими вояками. Як зачувати Росия оправдує ся тим, що вояки робили то не в цїли обманеня непрнятеля, лиш длятого, що з причини студени потребували теплої одежі.

Льондон 21 жовтня. Бюро Райтера доносить з Мукдену через Пекін під вчерашною датою: Головна битва над рікою Шахо скінчила тим, що фронти обох армій стоять напротив себе а дїлить їх ріка Шахо. Борба артилериї тревала через цїлий день 18 і 19 с. м. Центрум Росиян посуває ся серед сильної канонади щоденъ трохи наперед. На лївім крилї займають Росияни від 16 с. м. мимо острілюваня їх Японцями, знамениті позициї на низинї, котра панує над рікою Шахо. На правім крилї уживають Росияни моздірів, щоби зігнати Японцїв з горба. В наслїдок послїдних дощів ріки прибули. Треба конче уживати понтонів, бо на рицї Шахо нема зовсїм мостів.

Токіо 21 жовтня. З головної кватири Манджурскої армії наспіла вчера слїдуюча депеша о борбах на фронтї: Кольонна правої армії заатакувала вчера неприятельску кінноту коло Пандзяфу і виперла єї звідтам. Малий відділ неприятельскої піхоти вернув однак знову на ту позицию. Дальша депеша доносить о кількох поменших стичках. Росияни острілюють в ріжних точках японьскі становища.

Налякана, а може внаслїдок зелїзного стиску, упала она на колїна. Однако удалось їй вирвати ся з руки Сальвадора. Звинним рухом висунула ся з єго рук і вибігла — полетїла сходами в гору.... Сальвадоре за нею, як яструб за своєю жертвою

Цїле товариство поспішило за ними. Ніч була ясна. Небо таке чисте, немов би горіло в синій полумінн, з котрої вилїтали золоті іскри — нові звізди. А місяць ходив поміж ними, великий і спокійний; єго блїде лице розпливало ся на небосклонї в дивнім срібноземенім сьвітлї. Від піль доносив ся сильний, опяннюючий запах.

Тереса вибігла на скалу, що кілька кроків від дому здоймала ся стрімко з потока.

— Зійди на долину! — сказав Сальвадоре голосом чоловіка, що оповіщує засуд смерти.

Она не слухала і стояла.

— Зійди на долину! — гримнув він ще раз голоснійше.

Она не рушила ся на скалї, лиш закрила лице руками.

— Як хочеш — сказав Сальвадоре по хвили. — Про мене там. Менї всьо одно.

— Сальвадоре! — роздав ся голос повний розпуки — але тілько з наших грудий. Корсиканцї стояли непорушно. — Ніхто тут не мішає ся в чужі справи. Роздав ся вистріл — відгомін поніс ся по полях, немов би вітер завив. Відтак стало тихо.

Тереса на скалї упала.

— По лїтї — сказав отець, що надійшов на конець тої страшної хвилї — ти даш менї пояснене....

— Дам — відповів Сальвадоре; закинув рушницю на плече і як кіт вибіг скоро і звинно по скалї в гору.

Станув перед убитою — в нічнім осьвітленю дикої околицї виглядав як який дух. Хвильку постояв; нараз похилив ся над мертвим тілом, яке ми невиразно бачили з долини.

Здавалось нам, немов би ми почули жалістний плач — але то був певне лиш вітер, або голос якої дикої качки, що гніздила ся на поли: мужчини на Корсицї не плачуть.

Сальвадоре зійшов поволи із скали. В тій хвили почули ми знов тупіт коня. Кінь упав утомлений і вкритий піною на землю, коли з него зіскочила — міс Мітфорд!

— Бійте ся Бога! — крикнула, коли побачила Сальвадора, що стояв блїдий як труп перед нею. — Що ви зробили? — Ах, коли-б я була замітила страту де далеко звідси. — То навіть не суть перли. Они фальшиві, без вартости. Коштують кілька су....

Она умисне говорила неправду.

— То всьо одно — відповів Сальвадоре з ледовим спокоєм. — О те не йде. На Корсицї — додав голосно — не краде ся!

І він кинув шнур перел в руки міс Мітфорд. Кров закрасила білі, чисті перли.

— Здаєть ся, що ви тепер всьо знаєте — обернув ся відтак Сальвадоре до вітця Тереси. — Я готовий ставити ся вам, коли схочете і де схочете!

Старий Корсиканець не міг відповісти внаслїдок зворушеня.

— Не треба — відозвав ся вкінци. — Ти зробив цїлком справедливо.

— То була неапольска кров в ній — додав немов би оправдуючись, відтак поглянув без сльози в оцї, але дрожачи на цїлім тїлї, на скалу, де єго одинока дитина лежала мертва.....

— Що з ним стало ся? З тим бідним чоловіком? — питала міс Мітфорд кілька днів пізнійше в готели д'Італї в Бастиї поліцийного офіцира.

— Утік певне в ліси. Корсиканьскі хлопцї не роблять инакше. Але то нічого — додав з вдоволенем. — Я надію ся, що вскорі будемо єго мати і повандрує або до Кайенни, або — і він показав на небо.

— Однако — закінчив поважно — без жарту, лише шо правда. Ми переслїдуємо їх, гонимо як дику зьвірину, засуджуємо і убиваємо — але вкінци мусимо їм віддати честь, бо она їм належить ся....

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	**Приходять до Львова**
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	**Відходять зі Львова**
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского є 36 мін. В місті видають білети їзди: Агенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иншї, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).